

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 38561-03-10 מדינת ישראל נ' אוזלבו

בפני שופט עידו דרויאן

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה

נגד

הנאשם: דוד עצמון אוזלבו
ע"י ב"כ עו"ד עודד מורנו

הכרעת דין

כתב האישום מייחס לנאשם את ביצועה של עבירת העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 238 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 [להלן – העבירה], בשל אירוע מיום 4.2.08.

עמדות הצדדים - מחלוקות ועובדות מוסכמות:

אין חולק, כי באותו יום בשעת בוקר רכב הנאשם על אופנועו ברחוב בן יהודה בתל-אביב וביצע עבירת תנועה. המתלוננת, שוטרת התנועה רס"ר אסתר בן-דוד - גוזלן שהיתה במקום, הורתה לנאשם לעצור בצד הכביש, שם רשמה לו דו"ח תנועה.

לטענת התביעה, בה כופר הנאשם, הנאשם העליב את המתלוננת באמרו לה, בעת קבלת הדו"ח: "יאללה יאללה יא-שרמוטה, תני גז, זבל, תרשמי דו"ח זונה בת זונה כוס ראבקס ערס. בא לי לקלל – מה אתם כבר יכולים לעשות?" ובהמשך האירוע, סרב לחתום על הדו"ח לאחר כתיבתו והוסיף והעליב את המתלוננת באמרו לה "שוטרת מסריחה, אם לא היית במדים הייתי מזיין אותך יא-שרמוטה".

הנאשם קינח בתנועה גסה של הנפת אצבעה האמצעית של ידו כלפי המתלוננת: תנועה עתיקת יומין המכונה "אצבע משולשת", שככל הנראה עליה הלין עוד הנביא ישעיהו כהתנהגות פסולה השוכנת – כטענת התביעה כאן – בצמידות עניינית ל"דיבור אָן"¹.

¹ "אם-תסיר מתוכך מוטה, שלח אצבע ודבר-און" [ישעיהו נ"ח, נ"ט]

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 38561-03-10 מדינת ישראל נ' אוזלבו

ההגנה כופרת באשמת הנאשם, הן במישור הראייתי והן במישור המשפטי :
ראשית, זיהויו של הנאשם על-ידי המתלוננת הוא מסופק מאוד ואין לסמוך עליו ;
שנית, ובקשר לכך, המשטרה נמנעה מלערוך מסדר זיהוי למתלוננת, ומחדל חקירתי זה הינו קריטי
בפרשה זו ;
שלישית, אין לתת אמון בגרסת המתלוננת, הסותרת בפרטים מהותיים את דבריו של שוטר נוסף,
יוסף ישראל ;
רביעית, בפן המשפטי, טוענת ההגנה כי לפי פסק דינו של בית המשפט העליון ברע"פ 2660/05
אונגרפלד נ' מ.י. [2008], יש לזכות את הנאשם אפילו יימצא כי אמר את המיוחס לו, שכן הגידופים
הנדונים אינם יכולים להיחשב 'העלבת עובד הציבור' לפי הכללים שנוסחו באותו עניין ;

הראיות:

המתלוננת העידה מזיכרונה ומתוך דו"ח שרשמה - **ת/2 :**

דו"ח זה הינו "הודעת תשלום קנס" בסך 500 ₪, שנרשמה בעת האירוע ושעותק המקור שלה נמסר
במקום לידי הנאשם. בחלק של הטופס, המיועד למילוי פרטי עדים ונסיבות מיוחדות של המקרה,
תיארה המתלוננת את התנהגותו של הנאשם ש"החל לצעוק במקום ולקלל באופן גס ובוטה"
כשהמתלוננת הסבירה לו את מהותה של עבירת התנועה שביצע. בחלק הטופס המיועד לדברי הנהג,
פירטה המתלוננת את הגידופים שהפריח לעברה הנאשם ושהובאו בכתב האישום ולעיל. במקום
המיועד לחתימת המקבל (הנהג) רשמה המתלוננת "מסרב [לחתום - ע.ד.], נמסר ביד". עוד מצוין
בדו"ח במפורש כי "נשמר קשר עין רצוף".
כבר עתה יצוין, שהנאשם הודה בחקירתו הנגדית כי קיבל לידי את הדו"ח, אך לדבריו לא עיין בו
אלא מסר אותו לחברה בה הוא עובד, ששילמה את הקנס [פרוטי, ע' 17].

בעדותה עמדה המתלוננת על היותה שוטרת תנועה למעלה מאחת עשרה שנים, ועל היות מקרה זה
כה חריג, עד-כי שינתה ממנהגה השגור להתעלם מהקנטות וגידופים, והגישה תלונה. לדבריה,
תחילה חשבה להשלים עם התנהגות לא-נדירה מסוג זה, אך "הוא נתן לי להרגיש פגועה בתור
שוטרת... לאחר יום יומיים הרגשתי צורך ללכת להתלונן על זה, בגלל שזה חמור", "הקללות
וההשפלה עם המדים מול אנשים". מדובר בתלונה ראשונה מסוגה שהגישה המתלוננת.

המתלוננת העידה כיצד הנאשם עצר לפי הוראותיה בצד הכביש, החל לצעוק ולקלל, וכשנכנסה
לניידת והתיישבה בכסא הנוסע שליד הנהג כדי לרשום את הדו"ח, ראתה את הנאשם מטלטל את
הניידת. עם סיום רישומו של הדו"ח פתחה המתלוננת את חלון הרכב כדי למסור את הדו"ח לנאשם,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 38561-03-10 מדינת ישראל נ' אוזלבו

קראה לו את הרשום, ואז קילל אותה כמפורט לעיל (חלק מהאמור תועד במזכר שרשמה המתלוננת בו ביום, ת/3), החווה "אצבע משולשת" והמשיך לצעוק. המתלוננת טענה כי "לא הסתכנתי בלצאת החוצה" כדי למסור לנאשם את הדו"ח, חששה לצאת מהניידת ולהתעמת עם הנאשם [ע' 9] וביקשה להימנע מעימות ופרובוקציה [עדותה וכן המזכר ת/3]. העדה הדגישה, כי לא מצאה צורך בעיכובו של הנאשם הגם שיחסה לו את טלטול הניידת, שכן לא נקט באלימות של-ממש.

במענה לשאלות הסניגור, אישרה המתלוננת כי ראתה רק את ידיו של האדם שטלטל את הניידת, אך היא קושרת עניין זה לנאשם, שכן לא היתה סיבה לאחר לעשות זאת. עוד הוסיפה המתלוננת, כי ודאי שהנאשם לא היה עם קסדה על ראשו, שכן היא חייבת לזהותו לפי תעודה מזהה עם תמונה, זיהוי שהתבצע לפי הרשום בדו"ח ת/2.

השוטר לשעבר ישראל, ציין אף הוא שמדובר במקרה חריג ויחיד במינו, שבו הוגשה תלונה נגד אזרח. לדבריו, הוא ישב במושב הנהג בניידת כשהמתלוננת רשמה את דוחותיה, ושמע את הנאשם צועק, יוצר מהומה, ומקלל את המתלוננת בגסות רבה במילים "שרמוטה", "בת זונה" ועוד, ואומר "אני לא שואל אתכם, אני אקלל כמה שאני רוצה".

העד ישראל עמד על-כך שהנאשם הוא זה שקילל את השוטרת, ולא אחר. זיהויו את הנאשם כמי שקילל נשען על הפרטים שמסרה לו המתלוננת מתוך הדו"ח שרשמה, אל-מול זיהויו של הנאשם בשטח, ולפי תמונתו שעלתה במסוף המשטרתי בניידת. זיהוי זה נעשה במקום האירוע, כיון שהמתלוננת שקלה להגיש תלונה כבר בעת האירוע ולכן העד "צרב בזיכרונו" את פרטי הנאשם [ע' 14]. רק כשנמלכה המתלוננת בדעתה, ואכן החליטה להגיש תלונה, נדרשה הודעתו של העד והוא מסר אותה במשטרה. העד גרס, כי המתלוננת אמנם בעת האירוע כי לא תעבור עליו בשתיקה, אולם ברוב המקרים הדומים, השוטרים 'מתקררים' לאחר זמן והאירועים נשכחים.

הנאשם העיד כי נעצר על-ידי השוטר ישראל ולא על-ידי המתלוננת. הוא נעמד בצד, ירד מקטנועו ומסר את הרישיונות לשוטר שהעבירם למתלוננת. הנאשם מסר את הרישיונות למתלוננת וחיכה שתסיים לרשום את הדו"ח בשבתה בניידת (כאן אכן, יש סתירה לא מוסברת בדברי הנאשם - למי מסר את הרישיונות, אולם מדובר בעניין שולי למדי). לאחר שהדו"ח הושלם, קיבל אותו לידי ונסע מהמקום. נהגים אחרים שהיו במקום גידפו, אך לא הנאשם, והוא גם לא טלטל את הניידת. הנאשם לא היה מודע כלל לכך שהמתלוננת מייחסת לו קללות והעלבה, ולכן לא הגיב על-כך.

הנאשם טוען, שהיה כל העת עם קסדה על ראשו.

בחקירתו הנגדית, הופתע-כביכול הנאשם לראות את הדו"ח ת/2 שהוצג לו ע"י התובע המלומד, אם כי אישר לשאלת בית המשפט, כי קרא את חומר החקירה. לדבריו, כאמור לעיל, לא טרח לעיין בדו"ח אלא מסרו למנהל בחברה בה הוא עובד.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 38561-03-10 מדינת ישראל נ' אוזלבו

הנאשם טען, שאחיו מרדכי שנסע על קטנועו-שלו כקילומטר לפניו, הבחין בעצירתו של הנאשם, עצר לראות מה קרה, והנאשם סיפר לו שקיבל דו"ח. הנאשם אמר, שאחיו לא ראה את האירוע עצמו אלא רק את עצירתו של הנאשם על-ידי השוטרים.

אחיו של הנאשם, מר מרדכי אוזלבו, העיד ומסר כי ראה את האירוע: לדבריו, עבר את הנאשם כשלושה עד ארבעה מטר בלבד, ומייד כשהנאשם עצר, עצר אף הוא, ירד מקטנועו וניגש אליו. הנאשם היה בכלל בצד, לא ליד הניידת, ובודאי שלא קילל ולא טלטל את הניידת. העד שילב בתיאורו פרטים רבים על שהתרחש כביכול בעת שנכח באירוע, פרטים שלא נזכרו בעדות הנאשם. כשעומת העד עם דברי הנאשם, שלל את דברי הנאשם לעניין המרחק ביניהם בעת האירוע.

דיון בראיות ומסקנות עובדתיות - אימוץ גרסת המתלוננת ודחיית גרסתו של הנאשם:

עדותה של המתלוננת, אשר נתמכת ברישום הדברים מייד בהתרחשותם וסמוך לאחריהם, נאמנה עלי ללא סייג.

המתלוננת העידה באופן מאופק וסדור, כשהיא מבחינה היטב בין דברים אותם ראתה לבין דברים אותם הסיקה (כגון ייחוסו של טלטול הניידת לנאשם). ניתן היה להתרשם, כי על-אף האיפוק אותו הפגינה המתלוננת, זיכרון הדברים עוד חי ותוסס בה, ותחושת הפגיעה חיה בה אף היא.

עיקר דבריה נתמכים בדברי השוטר לשעבר ישראל, שהעיד הן על ודאות זיהויו של הנאשם והן על הקללות שהשמיע, על צעקותיו ועל התנהגותו הכללית בעת האירוע.

אינני מוצא סתירה של ממש בעובדה, שהמתלוננת לא זכרה בדיוק היכן היה השוטר ישראל בעת רישום הדו"ח על-ידה, אף לא בעובדה שבעת מעשה אמרה לישראל שברצונה להגיש תלונה, אך בפועל שקלה הדבר במשך מספר ימים טרם תלונה.

לעניין הזיהוי, נרשם בדו"ח ת/2 כי הנאשם זוהה באמצעות תעודת זהות ותמונה, דבר המחזק את דבריה של המתלוננת, לפיהם זיהתה את הנאשם לפי פניו, בניגוד לטענתו שחבש כל העת קסדה שהקשתה על זיהויו ודאי. זאת, בנוסף על עדויותיהם של המתלוננת ושל העד ישראל. אינני סבור, שהיה מקום בנסיבות אלו לביצוע מסדר זיהוי למתלוננת ולשוטר ישראל, והימנעות מעריכת מסדרי הזיהוי איננה מחדל חקירה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 38561-03-10 מדינת ישראל נ' אוזלבו

לעניין ההימנעות מעיכוב, נאמנה עלי גרסת המתלוננת, הנתמכת גם כאן בגרסת העד ישראל, לפיה המתלוננת העדיפה להימנע מהמשך עימות, עם סיום האירוע.

לעומתה, הנאשם לא עשה רושם של דובר אמת בעדותו, ובמיוחד לנוכח היתממותו לעניין הרישום בדו"ח:

מבט חטוף ביותר בדו"ח מעלה כי לא מדובר בדו"ח רגיל ולקוני, שכן טופס הדו"ח מלא בכתב ידה של המתלוננת כמעט עד אפס מקום. לא יתכן שהנאשם לא הבחין בכתוב בו, בשום שלב, עד שהוצג לו בחקירתו הנגדית.

כמו-כן, לא ניתן כל הסבר, מדוע לא חתם הנאשם על הדו"ח. המתלוננת רשמה כי הנאשם סרב לחתום, ואין כל סיבה לסירובו זה אם האירוע כולו נשא אופי נינוח וענייני כטענת הנאשם.

אחיו של הנאשם, עד ההגנה מרדכי אוזלבו, ניחן בזיכרון סלקטיבי ביותר, אך הצורך לנבור בעדותו אינו קיים לנוכח סתירה מהותית בין הנאשם לבינו:

בעוד הנאשם טוען בתוקף שאחיו התקדם מרחק ניכר לפניו ולא ראה את האירוע עצמו, טען העד כי ראה את האירוע לפרטיו. להיטותו של העד לסייע לאחיו הנאשם היא שגרמה ככל הנראה לסתירה זו, השוללת אפשרות להתייחס לדבריו כאל עדות התומכת בגרסת הנאשם.

המסקנה מאימוץ עדותה של המתלוננת ודחיית גרסתו של הנאשם היא, כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

לטלטול הניידת:

עניין זה לא נזכר בכתב האישום, ככל הנראה הודות לזהירות התביעה, וזהירות זו במקומה. מעדותה של המתלוננת אכן עולה ספק מסוים, קל אך סביר, אם אכן היה זה הנאשם שטלטל את הניידת. המתלוננת, כדרכה בעדותה, ציינה ביושר כי ראתה רק ידיים המטלטלות את הניידת והסיקה כי היו אלה ידי הנאשם. עם-זאת, קיימת אפשרות-מה, כי אחר שהיה סמוך לניידת הוא שטלטל אותה, בעוד הנאשם 'מסתפק' בקללות ונאצות.

אדגיש שוב, מעל הצורך, כי אין בכך כדי לפגום בעדות המתלוננת, שהבחינה יפה בין מה שראתה בוודאות לבין מה שהסיקה על סמך נתונים שהיו בפניה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 10-03-38561 מדינת ישראל נ' אוזלבו

דיון ומסקנות משפטיות - הנאשם עבר את העבירה של העלבת עובד הציבור:

טענה מרכזית של ההגנה, שהועלתה הן כטענת "הגנה מן הצדק" והן בסיכומי ההגנה, היתה הטענה, שלפי פסיקת בית המשפט העליון בעניין **אונגרפלד הנ"ל**, ופסיקות עוקבות של בתי משפט השלום, הדברים המיוחסים לנאשם אינם מהווים עבירה פלילית.

הטענה הועלתה תחילה כטענה להגנה מן הצדק כיון שלשיטת הסניגור המלומד "יש משום פגיעה בתחושת הצדק וההגינות בכך שמוגש כתב אישום אשר גם לו יוכח בבית המשפט לא יהווה עבירה פלילית". אין מקום לטענה מסוג זה:

ברגיל, מקומם של טיעונים מסוג זה הוא בסיכומי הצדדים לאחר שמיעת הראיות, לעניין הנפקות המשפטית של עובדות שהוכחו, ובודאי שאין מקומה של הכרעה זו במסגרת טענה מקדמית, לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נ"מ], תשמ"ב-1982.

טענה מהסוג לה מכוון הסניגור המלומד, אמורה לחסות תחת חלופה אחרת, של "כתב האישום אינו מגלה עבירה" לפי סעיף 149(4) לחוק הנ"ל, וזו לא נטענה.

ההלכה הפסוקה - ודאי שלא הפקרה כוללת של כבוד עובד הציבור:

עיקרה של הלכה קבוע בפסק הדין המקיף בפרשת **אונגרפלד הנזכרת**, שניתן באוגוסט 2008. בנייתו העבירה של העלבת עובד הציבור נקבע, כי גבולותיה של העבירה מוגדרים תחת השפעתם של העקרונות והערכים המתנגשים -

מחד גיסא, הצורך לפרוש הגנה יעילה על מעמדו וכשרו של השירות הציבורי למלא את משימותיו ולקיים את אחריותו כלפי הציבור. תכלית זו מחייבת פרישת הגנה על עובד הציבור לא רק מפני תקיפה פיזית והפרעה למילוי תפקידו, אלא גם מפני פגיעה בכבודו, ביזויו והשפלתו;

מאידך גיסא, הגנה קפדנית על זכות האזרח לביקורת וביטוי כנגד זרועות השלטון, על עוצמתן המיוחדת [ס' 35 - ההפניה כאן ובהמשך היא לפסה"ד מפי הש' פרוקצ'יה];

כל זאת, תוך בחינת העבירה גם באספקלריה של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, שהרי בחירות הביטוי עסקינן.

מהניתוח והאיזון שנערכו בהרחבה בפסק הדין, נבעה המסקנה שתכלית האיסור על העלבת עובד ציבור אינה בהגנה על עובד הציבור כפרט, אלא בהגנה עליו כמי שנושא בתפקיד ציבורי, ובאמצעות הגנה זו, פרישת הגנה על השירות הציבורי כולו [ס' 52].

תחמתה של העבירה בין גבולות צרים משרתת את הערך החשוב של חירות הביטוי, שהינו כידוע הבסיס לכל חירות אחרת, ומכאן אומץ המבחן המוכר מהמשפט המנהלי של 'ודאות קרובה'

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 38561-03-10 מדינת ישראל נ' אוזלבו

להתרחשות התוצאה הפסולה, כדי להצדיק הפעלתו של הדין הפלילי במקרי 'העלבה' של עובד הציבור [ס' 44]:

"העלבה" במשמעות הנורמטיבית של האיסור תיחוד, אפוא, למקרים חריגים וקיצוניים בהם קיימת ודאות קרובה כי הפגיעה הצפויה ממנה עלולה לא רק לפגוע בעובד הציבור כפרט, אלא גם לפגוע פגיעה ממשית וקשה באופן מילוי תפקידו הציבורי, ובכך לפגוע במערכת השירות הציבורי ובאימון הציבור בה.

וביתר פירוט [ס' 45] -

מטבע הדברים, לא ניתן להגדיר מראש רשימה סגורה של מקרים בהם הפגיעה תעמוד במבחן האמור. אולם קו משותף למצבים, שקשה למנותם מראש, הוא קיום ודאות קרובה להתרחשות פגיעה מהותית וקשה בגרעין המוסרי-ערכי, ממנו שואבים עובד הציבור והשירות הציבורי את מקור כוחם וסמכותם. כדי שהעלבה תיכנס בגדרו של האיסור הפלילי, עליה לפגוע בליבה העמוקה של כבוד האדם במילוי תפקידו. בהעלבה כזו עשוי להתקיים המבחן המחמיר של וודאות קרובה לפגיעה ממשית בתיפקודו של עובד הציבור והשירות הציבורי. ... הטחת גידופים או קללות, הגם שיש בהם אלימות מילולית, אך אין בתוכנם ובצורת השמעתם פגיעה בליבה העמוקה של כבוד האדם, לא יהוו "העלבה" אסורה, גם אם תוכנם ואופן השמעתם עלולים להיות קשים ופוגעניים.

אכן, כפי שנקבע במפורש בעניין **אונגרפלד**, מצופה מעובדי הציבור, ושוטרים בכללם, לגלות סף סיבולת גבוהה להתבטאויות כלפיהם.

הסניגור המלומד מסיק מכך, שעלבונות וגידופים "בלבד", דוחים ככל שיהיו, אינם מצדיקים הרשעתו של אדם בעבירה של העלבת עובד הציבור.

האמנם?

האמנם קבע בית המשפט העליון הלכה ההופכת כל עובד הציבור לכליא-ברק לזעמו המילולי משולח הרסן של כל אזרח, בכל סיטואציה?

לא זו המסקנה העולה מפסק הדין:

בעניין **אונגרפלד** נאמר במפורש [ס' 46], כי -

רף הסיבולת של עובד הציבור אינו בלתי מוגדר. הוא נעצר בנקודה מסוימת שמעבר אליה מגינה החברה על כבודו ועל כבוד המערכת אותה הוא משרת. כך

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 10-03-38561 מדינת ישראל נ' אוזלבו

למשל, רף הסיבולת הנדרש מעובד ציבור אינו מחייבו לשאת על כתפיו פגיעה בליבת כבודו כאדם וכעובד... לפגיעה כזו עלולה להיות השלכה משמעותית על יכולת תיפקודו של העובד, ועל כושרו של השירות הציבורי לעמוד במשימותיו. פגיעה כזו יורדת ליסודות אימון הציבור בשירות הציבורי ובעובדיו.

והדבר הובהר שוב בפסק הדין בע"פ 333/10 סרנקה נ' מ.י. [2010], המפנה להלכת אונגרפלד וקובע לפיה כי כינוי שוטרים במילים "שרמוטה" ו"זונות", שנאמרו בשעת זעם וכוונו לפגוע בכבודם של השוטרים, מבסס את העבירה של העלבת עובד הציבור [סעיף 8 לפסה"ד].

ולענייננו :

המקרה דנן הינו מקרה מובהק שבו היתה קיימת ודאות קרובה לפגיעה בליבה העמוקה של כבוד האדם (וכבוד האישה בכלל זה) של המתלוננת, שהנאשם חייב היה להיות מודע אליה בעת מעשה.

לא זו בלבד שההסתברות היתה קיימת ברמה הגבוהה של ודאות קרובה, אלא הפגיעה התקיימה בעין :

ראשית, הנאשם הטיח במתלוננת עלבונות קשים, בעלי אופי מיגדרי ומינני בוטה, שנועדו במובהק לפגוע בה כשוטרת-אישה. ההתייחסות אל השוטרת כאל זונה ("שרמוטה") וכאל אובייקט מיני בזוי ונשלט ("אם לא היית במדים הייתי מזיין אותך יא-שרמוטה") נועדו לפגוע בלב-ליבה של המתלוננת, ו"להבהיר" לה שעל אף תפקידה כעובדת הציבור, איננה אלא פרוצה, בשל מינה. כבוד האדם של המתלוננת נרמס כאן ברגל גסה, בכוונת מכוון של הנאשם, אשר שב וחזר על העלבונות.

אם בעניין סרנקה הנ"ל ראה בית המשפט העליון בגידופים מעין אלו אך 'קלים' יותר, כשנלוותה אליהם כוונה לפגוע בכבוד השוטרים, ביצועה של העבירה דנן - קל וחומר שבמקרה שבפנינו מסקנה זו מחוייבת ;

שנית, המתלוננת - אף שהדבר לא היה קל לה - הודתה בעדותה כי התנהגותו של הנאשם גרמה לכך שנמנעה מלצאת מהניידת, כדי לא להסלים את העימות, ולמעשה, מחמת חששה מהנאשם. כלומר, העלבונות משולחי הרסן 'הצליחו' להרתיע את המתלוננת מלנהוג כפי שהיתה נוהגת לולא חשה פגועה ומאוימת, ובכך פגעו ביכולתה להפעיל את שיקול דעתה ואת סמכויותיה על-פי דין, ללא הפרעה וחשש.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 38561-03-10 מדינת ישראל נ' אוזלבו

בכך, ודאי שנפגע השירות הציבורי כולו פגיעה ישירה ומהותית - האיסור הפלילי הגלום בעבירה של העלבת עובד הציבור נועד ראשית לכל למנוע מצב זה, שבו פגיעתם של מעליבים מגיעה כדי כרסום בפעילותו התקינה של השירות.

שלישית, ואפשר שלמעלה מן הצורך :

עלבונות קשים המופנים לעובדות ציבור בשל היותן נשים, ומתאפיינים ביחס מינני ומגדרי בוטה שנועד להעליבן כנשים, עלולים להרחיק משירות הציבור נשים, אם לא תבהיר החברה באמצעות בתי המשפט שלהתנהגות מסוג זה מחיר פלילי. אין זו סכנה רחוקה, אלא סכנה שהסתברותה ודאות קרובה. הדרת נשים מהשירות הציבורי, בשל חשיפה לא-מופרעת להתייחסות מינית מבזה - ודאי שהינה פגיעה חמורה בשירות הציבורי כולו ובערכים אליו הוא שואף.

ודוק :

המתלוננת היא שוטרת ותיקה, המנוסה למרבה הצער בחוס דמו וברוחב פיו של הציבור הישראלי, כפי שהעידו המתלוננת והעד ישראל. עם זאת, המתלוננת וחבריה מגלים ריסון עצמי ראוי לכל שבת, והתלונה שהוגשה כאן הינה חריג שבחריגים. אף בכך יש כדי להעיד עד-כמה חרג הנאשם בפגיעתו במתלוננת.

לנוכח הסכמת הסניגור, לפיה אכן במקרה זה מתקיימים לפחות חלק מהפרמטרים שלפי הנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1103 (90.002), כפי שעודכנה בפברואר 2006, מצדיקים העמדת אדם לדין בגין עבירה של העלבת עובד ציבור, אינני מוצא צורך להתייחס בהרחבה לכך.

סוף דבר: אני מרשיע את הנאשם בעבירה של העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 238 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, בגין המעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ט' אדר ב, תשע"א, 15 מרץ, 2011, במעמד הצדדים.

עידו דרויאן, שופט